

Dosarul nr.2rac-311/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central, judecător: V. Holban

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători: V. Cotorobai, L. Pruteanu, M. Guzun

ÎNCHEIERE

09 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de
Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de IP „Centrul de Excelență în Transporturi”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a SA „Termoelectrica” către IP „Centrul de Excelență în Transporturi” cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 05 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de IP „Centrul de Excelență în Transporturi” și modificată hotărârea din 22 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă :

La 14 mai 2016, SA „Termoelectrica” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către IP „Centrul de Excelență în Transporturi” privind încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a indicat că, în baza contractului de livrare a energiei termice în apă caldă nr. 2475 din 01 februarie 2016, încheiat între SA „Termocom” și IP „Centrul de Excelență în Transporturi”, ultima și-a asumat obligația de a achita lunar plata pentru utilizarea energiei termice furnizate la obiectele sale.

În conformitate cu pct. 6.1.5 al contractului, pentru energia termică livrată, consumatorul urma să achite plata lunară pentru energia termică utilizată, conform tarifelor stabilite. Însă consumatorul nu a achitat dispozițiile de plată lunară, acumulând o datorie în mărime de 1228715, 69 de lei, pentru perioada 01 noiembrie 2015 - 29 februarie 2016, confirmată prin lista facturilor și achitărilor.

Nerespectarea de către consumator a obligațiilor contractuale, a generat calcularea penalității în mărime de 285,64 de lei, în temeiul pct. 3.1.2 al contractului de livrare a energiei termice.

De asemenea, în baza art. 619 din Codul civil, a fost calculată dobânda de întârziere în mărime de 41107, 94 de lei, pentru perioada 24 februarie 2016 - 20 aprilie 2016.

Ulterior, reclamantul a înaintat mai multe cereri de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat suplimentar încasarea datoriei, penalității și a dobânzii de

întârziere calculate pentru perioada de după depunerea acțiunii.

În cele din urmă, în legătură cu stingerea benevolă a datoriei și a penalității, reclamantul și-a micșorat pretențiile, solicitând doar încasarea dobânzii de întârziere în mărime de 46762, 31 de lei, calculată pentru perioada 24.02.2016 - 05.08.2016, și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 22 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, acțiunea a fost admisă. S-a încasat, de la IP „Centrul de Excelență în Transporturi” în beneficiul SA „Termoelectrica”, dobânda de întârziere în mărime de 46762, 31 de lei și cheltuielile de judecată în mărime de 50000 de lei.

La 01 martie 2017, IP „Centrul de Excelență în Transporturi” a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 22 februarie 2017.

Prin decizia din 05 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, apelul declarat a fost admis și s-a modificat hotărârea primei instanțe în partea încasării taxei de stat, fiind micșorat quantumul acesteia de la suma de 50000 de lei la suma de 38103, 27 de lei. În rest hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a menționat că, în speță, contractul încheiat între părțile litigante nu prevede clauza penală punitivă. Cu toate acestea, reclamantul-creditor este îndreptățit să pretindă încasarea dobânzii de întârziere, deoarece mărimea acesteia nu este acoperită de către penalitate. Or, dobânda de întârziere calculată în conformitate cu art. 619 din Codul civil coroborat cu art. 585 din Codul civil, constituie suma de 46762, 31 de lei, pe când penalitatea a fost calculată în mărime de 15540, 73 de lei. De asemenea, instanța de apel a reținut că dobânda de întârziere a fost calculată pentru o perioadă mai mare decât penalitatea. Respectiv, se atestă că prejudiciul cauzat prin întârzierea executării nu a fost reparat integral prin penalitate, circumstanță ce justifică încasarea dobânzii de întârziere. Prin urmare, argumentele apelantului referitor la acest subiect instanța le-a considerat neîntemeiate.

În acest sens, instanța de apel a mai menționat că, nu poate constitui temei de respingere a pretenției cu privire la încasarea dobânzii de întârziere nici faptul că apelantul a fost în imposibilitate de a achita datoria din motivul aprobării cu întârziere a planului de finanțare a instituției de învățământ. Potrivit hotărârii explicative sus-menționate, lipsa la debitor a surselor bănești necesare pentru achitarea datoriei rezultate din obligații pecuniare nu poate servi drept temei pentru eliberarea acestuia de achitarea dobânzii de întârziere.

În partea ce ține de încasarea taxei de stat în mărime de 50000 de lei, instanța de apel a indicat că, la depunerea acțiunii, reclamantul a achitat taxa de stat în quantum mai mare, iar instanța de fond eronat a dispus compensarea integrală a acestei sume din contul pârâtului. Din aceste raționamente, se impune modificarea hotărârii în partea repartizării cheltuielilor de judecată, prin micșorarea quantumul taxei de stat încasată în beneficiul reclamantului de la suma de 50000 de lei până la suma de 38103, 27 de lei.

La 27.05.2019, IP „Centrul de Excelență în Transporturi” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel din 05 februarie 2019.

În motivarea recursului a indicat că, instanța de apel, la examinarea cauzei, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat eronat legea.

Astfel, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi de respingere a cerinței privind încasarea dobânzii de întârziere.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 05 februarie 2019 și expediată pentru comunicare participanților la proces la 14 martie 2019 (f. d. 234), iar date despre recepționarea acesteia la materialele dosarului lipsesc. Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei din 05 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în termen.

Examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către IP „Centrul de Excelență în Transporturi”, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de IP „Centrul de Excelență în Transporturi”, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurantei cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere

faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs depusă de către IP „Centrul de Excelență în Transporturi”.

Astfel, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către IP „Centrul de Excelență în Transporturi”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Svetlana Filincova